

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтоду нӯҳ

Ошкор сохтани исёни соли 1888: дарсҳо аз насли дуҷуми адвентизми Лаодикияӣ

Jeff Pippenger

2024-02-12

Насли дуҷуми адвентизми Лудикиён дар соли 1888 фаро расид, ва он насл ба таври рамзӣ дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл, ҳамчун кароҳати дуҷум, ки бо «ҳучраҳои тасвири ӯ» ифода шудааст, муаррифӣ мегардад.

Пас ман даромада, дидам; ва инак, ҳар гуна ҳайвоноти хазанда, ва ҳайвоноти палид, ва ҳамаи бутҳои хонаи Исроил бар гирдогирди девор тасвир ёфта буданд. Ва дар пеши онҳо ҳафтад нафар аз пирони хонаи Исроил меистоданд, ва дар миёни онҳо Язанё ибни Шифон меистод, ва ҳар яке маҷмари худро дар даст дошт; ва абри ғализи бухур боло мерафт. Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё дидаӣ, ки пирони хонаи Исроил дар торикӣ, ҳар яке дар ҳучраҳои тасвири худ, чӣ мекунад? Зеро мегӯянд: “Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст.”» Ҳизқиёл 8:10–12.

Ҳучраҳои тасвирҳои рамзи асрори шариронаи даруни дилҳои касонест, ки ба сурати пирони қадим муаррифӣ шудаанд; ва онҳо ҳамон шароратро на танҳо ба ҳучраҳои афкорашон, балки ҳамчунин ба ҳучраҳои муқаддасҳои Худо даровардаанд.

Нони касеро, ки чашми бад дорад, махӯр, ва таомҳои лазизи ӯро таманно макун; зеро чунон ки ӯ дар дили худ меандешад, ҳамон гуна аст: «Бихӯр ва бинӯш»,—ба ту мегӯянд ӯ; вале дилаш бо ту нест. Масалҳо 23:6, 7.

Шарорати ҳучраҳои тасвирҳои ҳам бар деворҳои маъбад ва ҳам бар деворҳои зеҳни мардонии қадим навишта шудааст. Ҳучраҳои махфии тасвирҳои зишти абадати дуҷуми боби ҳаштуми Ҳизқиёл намоёндаи насли дуҷуми адвентизми Лудикия мебошанд, ва аз миёни он чор абадат, абадати дуҷум вақти бештареро барои таъкид бар исёни умумӣ дар бар мегирад, ҳарчанд ҳар чаҳор абадат чунин тасвир шудаанд, ки онҳоро мардоне анҷом медиҳанд, ки мебоист ниғаҳбонони қавм мебуданд.

«Нишони раҳӣ бар онҳое гузошта шудааст, ки “оҳ мекашанд ва фарёд мезананд барои ҳамаи зиштиҳое ки карда мешаванд.” Акнун фариштаи марг берун меравад, ки дар рӯйи Ҳизқиёл ба василаи мардоне бо силоҳҳои қатлқунанда тасвир шудааст, ки ба онҳо чунин амр дода мешавад: “Пирону ҷавонро, ҳам духтаронро, ҳам кӯдакони хурдро, ва занонро тамоман бикӯшед; аммо ба ҳеҷ касе ки бар ӯ нишона ҳаст, наздик нашавед; ва аз муқаддасҳои Ман оғоз кунед.” Пайғамбар мегӯянд: “Ва аз пирони назди хона буда оғоз карданд.” Ҳизқиёл 9:1–6. Кори нобудсозӣ аз миёни онҳое оғоз мегардад, ки худро ҳамчун посбонони рӯҳонии мардум эътироф карда буданд. Ниғаҳбонони козиб аввалин шуда фуру меафтанд. Ҳеҷ касе нест, ки раҳм кунад ё дарег дорад. Мардон, занон, духтарон ва кӯдакони хурд якҷоя ҳалок мешаванд.» «Ҷанҷоли Аъзам», 656.

Шӯрише, ки омадани насли дуҷумро нишон медиҳад, махсусан бо роҳбарии адвентизми Лаодикия алоқаманд аст, чунон ки дар ҷаласаи Конфронси Умумии соли 1888 дар Миннеаполис ба амал омад. Он бо ибораи «пирони хонадони Исроил» ва ҳамчунин бо «ҳафтод мард» ифода мешавад. Ҳафтод пирон буданд, ки бо кори Мусо алоқаманд буданд, ва гурӯҳи дуҷуми шогирдони Исо аз ҳафтод мард иборат буд. «Ҳафтод» роҳбариро ифода мекунад, ҳамон тавре ки «пирон» низ чунин маънӣ дорад. Зиштии дуҷум ба роҳбарият таъкиди иловагӣ мегузорад, ва бо ҳамин таъкидро бар он мегузорад, ки ин зиштӣ бо як шӯриши дастаҷамъонаи роҳбарият алоқаманд мебошад.

Дар миёни ҳафтод марди қадим «Язанё писари Шофон» меистод. Номи «Язанё» маънои «аз ҷониби Худо шунидашуда»-ро дорад, ва ӯ раҳбариятеро намоёндагӣ мекунад, ки маҳз дар ҳамон замоне ки Худо сухан мегуфт, исён варзид; зеро Худоро шунид, аммо аз гӯш фаро додан сар боз зад, чун эътироф мекард, ки Худо қавми Худро тарк кардааст ва Худо он чиро, ки дар ҳучраҳои пинҳонӣ рӯй меод, намебинад. Язанё «писари Шофон» буд, ва номи «Шофон» маънои «пинҳон кардан»-ро дорад. Манзараи насли дуҷум исёни раҳбариятеро ифода мекунад, ки маҳз дар ҳамон замоне ки Худо сухан мегуфт, исён варзид, ва онҳо бовар доштанд, ки Худо аъмоли онҳоро намебинад ва ба онҳо эътино намекунад.

Хоҳар Уайт навиштааст, ки ба ӯ суҳбатҳои роҳбарияти адвентизми лодикиёӣ дар ҷараёни Конфронси умумии соли 1888 нишон дода шуданд. Дар Конфронси умумии соли 1888 Худо ба Хоҳар Уайт маҷлисҳои роҳбаронро нишон дод, ки онҳо миёни худ баргузор мекарданд, ҳангоме ки гумон доштанд Худо гӯш намекунад. Дар он ҷо, дар ниҳони ҳучраҳои худ, онҳо бар зидди Хоҳар Уайт, писари ӯ ва пирон Ҷоунс ва Уаггонер бадгӯй мекарданд. Онҳо бовар доштанд, ки метавонанд озодона сухан гӯянд, зеро Худо онҳоро дар маҳалҳои хусусии онҳо дида наметавонад, аммо Худо айнан ҳамин гуфтугӯҳоро ба пайғамбарзан нишон дод. Онҳо дар як маҷлиси умумӣ буданд, ва мувофиқи илҳом паёми борони охириро мешуниданд, аммо аз шунидани он саркашӣ карданд.

Чӣ чизе буд, ки роҳбариятеро ба вучуд оварда буд, ки дар соли 1888 чунин исёни ошкоро зоҳир намуд, то ҷое ки хоҳар Уайт онро бо исёни Қӯрах, Дотон ва Абирам муқоиса кард?

«Вақте ки ту бо Рӯҳи Муқаддас мунаввар гардӣ, тамоми он шароратро дар Миннеаполис ҳамон гуна хоҳӣ дид, ки ҳаст, ҳамон тавре ки Худо ба он назар мекунад. Агар ман дигар ҳаргиз туро дар ин ҷаҳон набинам, мутмаин бош, ки он ғам, андӯх ва бори ҷоноро, ки бе ҳеҷ сабаб бар ман овардаӣ, мебахшам. Аммо ба хотири ҷони ту, ба хотири Ё, ки барои ту мурд, меҳоҳам, ки хатогиҳои худро бубинӣ ва эътироф кунӣ. Ту воқеан бо онҳое муттаҳид шудӣ, ки ба Рӯҳи Худо муқобилат мекарданд. Ту тамоми далелҳоро доштӣ, ки барои ту кофӣ буданд, то бидонӣ, ки Худованд ба воситаи бародарон Ҷонс ва Уаггонер амал мекард; вале ту нурро напазируфтӣ; ва пас аз эҳсосоте ки парварида шуданд, суханоне ки бар зидди ҳақиқат гуфта шуданд, ту худро барои эътироф кардани он ки кори нодуруст кардаӣ, ки ин мардон аз ҷониби Худо паём доштанд, ва ту ҳам паём ва ҳам паёмоваронро хор шумурдаӣ, омода эҳсос накардӣ.»

«Ман ҳеҷ гоҳ пештар дар миёни қавми мо чунин худқаноатмандии саҳт ва чунин нохоҳиши қабул кардану эътироф намудани нурро, чунон ки дар Миннеаполис зоҳир

гардид, надида будам. Ба ман нишон дода шуд, ки ҳеч яке аз он гурӯҳе, ки рӯҳеро, ки дар он мачлис зоҳир шуд, дар дил парварида буданд, дигар ҳеч гоҳ нури равшане нахоҳанд дошт, то арзишмандии ҳақиқатеро, ки аз осмон ба онҳо фиристода шуда буд, дарк намоянд, то даме ки гурури худро фурӯтан насозанд ва эътироф накунанд, ки онҳоро Рӯҳи Худо ба ҳаракат намеовард, балки зехну дилҳояшон аз таассуб пур буд. Худованд меҳост ба онҳо наздик шавад, онҳоро баракат диҳад ва аз ақибнишиниҳояшон шифо бахшад, аммо онҳо гӯш надоданд. Онҳоро ҳамон рӯҳ ба ҳаракат меовард, ки Қӯраҳ, Дотон ва Абиромро илҳом бахшида буд. Он мардони Исроил қасд карда буданд, ки ба ҳар гуна далеле, ки исбот мекард онҳо дар иштибоҳанд, муқовимат намоянд, ва онҳо дар роҳи дилсардиву исёнгарии худ пайваста пеш мерафтанд, то он даме ки бисёре аз мардум ба ҷониби онҳо кашида шуда, бо онҳо ҳамроҳ гардиданд.»

«Инҳо кӣ буданд? На заифон, на нодонон, на беравшаншудагон. Дар он исён дусаду панҷоҳ мирони маъруф дар ҷамоат, мардони номвар буданд. Шаҳодати онҳо чӣ буд? “Ҳамаи ҷамоат муқаддасанд, ҳар яке аз онҳо, ва Худованд дар миёни онҳост; пас чаро шумо худро бар ҷамоати Худованд боло мебардоред?” [Ададҳо 16:3]. Вақте ки Қӯраҳ ва ҳамроҳонаш зери доварию Худо ҳалок шуданд, қавме ки онҳо фиреб дода буданд, дар ин мӯъҷиза дасти Худовандро надиданд. Тамоми ҷамоат субҳи рӯзи дигар Мусо ва Ҳорунро айбдор карда, гуфтанд: “Шумо қавми Худовандро куштаед” [оятӣ 41], ва вабо бар ҷамоат омад, ва зиёда аз чордаҳ ҳазор кас ҳалок шуданд.»

«Ҳангоме ки ман қасд доштам аз Миннеаполис равам, фариштаи Худованд назди ман истода, гуфт: “На, чунин набошад; Худо барои ту дар ин ҷо коре дорад, ки бояд анҷом диҳӣ. Ин мардум амали исёни Қӯраҳ, Дотон ва Абиромро такрор мекунанд. Ман туро дар мавқеи дурусти ту гузоштаам, мавқеи ки онҳое ки дар нур нестанд, эътироф нахоҳанд кард; онҳо ба шаҳодати ту гӯш нахоҳанд дод; аммо Ман бо ту хоҳам буд; файз ва қудрати Ман туро устувор хоҳад дошт. На туро хор мешуморанд, балки қосидон ва паёмеро, ки Ман ба қавми Худ мефиристам. Онҳо ба каломи Худованд безҳитромӣ нишон додаанд. Шайтон чашмони онҳоро кӯр гардонидаст ва доварию онҳоро таҳриф кардааст; ва агар ҳар ҷон аз ин гуноҳи худ, аз ин мустақилияти тақдирношудае, ки ба Рӯҳи Худо таҳкир мерасонад, тавба накунад, онҳо дар торикӣ роҳ хоҳанд рафт. Ман шамъдонро аз ҷояш хоҳам гирифт, агар тавба накунанд ва рӯй нагардонанд, то онҳоро шифо диҳам. Онҳо биноии рӯҳонии худро тира гардониданд. Онҳо нахостанд, ки Худо Рӯҳи Худ ва қудрати Худро зоҳир созад; зеро нисбат ба каломи Ман рӯҳи масҳара ва нафрат доранд. Сабуқӣ, беҳудагӣ, ҳазлу шӯҳӣ ва мазох ҳар рӯз маъмул аст. Онҳо дилҳои худро барои ҷустани Ман қарор намодаанд. Онҳо дар шарораҳои оташи худ сохтани хеш роҳ мераванд, ва агар тавба накунанд, дар андӯх хоҳанд хобид. Худованд чунин меғӯяд: Дар ҷои вазифаи худ биист; зеро Ман бо ту ҳастам ва туро тарк нахоҳам кард ва аз ту рӯй нахоҳам гардонд.” Ин суҳанонро, ки аз ҷониби Худо буданд, ман ҷуръат накардаам, ки сарфи назар намоям.»

«Рӯшноӣ дар Батл-Крик бо шуоъҳои равшану дурахшон медурахшид; аммо кадоме аз онҳое ки дар мачлиси Миннеаполис нақше доштанд, ба сӯи нур омада, ганҷҳои ғании ҳақиқатро, ки Худованд аз осмон ба онҳо фиристода буд, қабул карданд? Кист, ки қадам ба қадам бо Пешво, Исои Масеҳ, ҳамқадам мондааст? Кист, ки аз ғайрати нодурусти

худ, аз кӯрии худ, аз ҳасадҳои худ ва гумонҳои бади худ, аз саркашии худ ба ҳақиқат, иқрори комил кардааст? Ҳеҷ кас; ва азбаски онҳо муддати дароз аз эътироф кардани нур безъитиноӣ карданд, он онҳоро хеле қафо гузошт; онҳо дар файз ва дар шинохти Исои Масеҳ, Худованди мо, рушд накардаанд. Онҳо файзи заруриро, ки метавонистанд дошта бошанд ва ки онҳоро дар таҷрибаи динӣ мардони қавӣ мегардонид, қабул накарданд.»

«Мавкее, ки дар Миннеаполис гирифта шуд, зоҳиран монеаи бартаарафнашавандае буд, ки ба дараҷаи зиёд онҳоро дар муҳосираи шаққунандагон, саволқунандагон, радқунандагони ҳақиқат ва қудрати Худо нигоҳ дошт. Ҳангоме ки боз бӯҳрони дигар фаро расад, онҳое ки муддати дароз ба далеле бар далел анбошта муқовимат кардаанд, боз дар ҳамон нуқтаҳои озмуда хоҳанд шуд, ки дар онҳо то ин дараҷа ошкоро ноком гардида буданд; ва барои онҳо қабул кардани он чи аз ҷониби Худои ва рад кардани он чи аз қувваҳои зулмот аст, душвор хоҳад буд. Бинобар ин, ягона роҳи амни онҳо ин аст, ки дар фурутанӣ роҳ раванд ва барои қадамҳои худ роҳҳои рост созанд, мабодо ланг аз роҳ берун гардад. Фарқи бисёр бузург дорад, ки мо бо кӣ ҳамнишин мешавем: оё бо мардоне, ки бо Худо роҳ мераванд ва ба Ё имон доранд ва ба Ё таваккал мекунанд, ё бо мардоне, ки аз рӯи ҳикмати ба гумони худ хеш пайравӣ менамоянд ва дар шарораҳои оташи худсохтаи хеш роҳ мераванд.»

«Вақт, ғамхорӣ ва меҳнате, ки барои безарар гардондани таъсири онҳое талаб шудааст, ки бар зидди ҳақиқат амал кардаанд, талафоти даҳшатноке будааст; зеро мо метавонистем дар дониши рӯҳонӣ солҳои зиёд пештар бошем; ва агар онҳое ки бояд дар нур роҳ мерафтанд, барои шинохтани Худованд пеш мерафтанд, то бидонанд, ки зухури Ё мисли субҳ муҳайёст, бисёр, бисёр ҷонҳо метавонистанд ба калисо илова шуда бошанд. Аммо вақте ки ин қадар меҳнат бояд маҳз дар дохили калисо сарф гардад, то таъсири коргаронеро безарар гардонад, ки мисли девори хоро бар зидди ҳақиқате, ки Худо ба қавми Худ мефиристад, истодаанд, ҷаҳон дар торикии нисбӣ воманда мешавад.»

«Худо меҳост, ки посбонон бархезанд ва бо овозҳои муттаҳид паёми қотёнаеро бифиристанд, ва карнайро бо садои муайян навозанд, то ки тамоми қавм ба мавқеи вазифаи худ биширобанд ва нақши худро дар кори бузург ба ҷо оваранд. Он гоҳ нури пурқуввати равшани он фариштаи дигар, ки аз осмон бо қудрати азим фуруд меояд, заминро аз ҷалоли худ пур месохт. Мо солҳо ақиб мондаем; ва онҳое ки дар кӯрӣ истода, пешрафти ҳамон паёмо, ки Худо меҳост аз маҷлиси Миннеаполис ҳамчун ҷароғи сӯзонанда берун равад, монёш шуданд, муҳтоҷанд, ки дилҳои худро дар назди Худо фурутан созанд ва бубинанду дарк кунанд, ки кор чӣ гуна ба сабаби кӯрии зеҳн ва саҳтдилии онҳо боздошта шудааст». Manuscript Releases, volume 14, 107–111.

Чӣ чизе буд, ки роҳбариятеро ба вучуд оварда буд, ки дар соли 1888 чунин исёни ошкоро зоҳир намуд, то он ҷо ки Хоҳар Уайт онро ба исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром монанд кард? Ҷавоб, бешубҳа, дар исёни соли 1863 нухуфтааст, ки роҳро барои он чи Ҳизқиёл гуфта шуда буд, ки зиштиҳои боз ҳам бузургтар хоҳанд буд, омода сохт. Рад кардани «ҳафт замон»-и Ибодат 26 ва ворид намудани ҷадвали қалбакӣ, зарурати ҳифз намудани он қалбакии соли 1863-ро ба вучуд меовард. Ҳамин тавр, Миллер мидид, ки ҷавохироти ӯ пароканда гардида,

бо хасруба ва чавоҳироту тангаҳои қалбакӣ пӯшида мешаванд. Гуфтори маъмулии дунявӣ мегӯяд: «таърихро ғолибон менависанд».

Ҳарчанд дар асл ғолибон нестанд, онҳое ки калисои адвентистии Лоодикияро роҳбарӣ мекунанд, вақт ва кӯшиши худро сарф намудаанд, то як ривояти таърихӣ бисозанд, ки исёни афзояндаро дар тӯли чор насл пуштибонӣ мекунад, бо кӯшиши он ки ин исёнро дар нуре ҷой диҳанд, ки аз таърихи воқеае, ки ғариштагони осмонӣ сабт кардаанд, бисёр дур аст. Бознигарии таърих аломати хоси иезуитҳои Калисои католикӣ мебошад, ва ревизионизми таърихӣ яке аз василаҳои доимии муаррихони адвентистии Лоодикия будааст. Он чи имрӯзҳо аз ҷониби «муаррихони» адвентистии Лоодикия дар бораи ҷаласаи Конфронси Генералии Миннеаполис навишта мешавад, намунаи классикии ревизионизми таърихӣ мебошад.

Эҳтимол чанде аз исёнгарони он анҷуман баъдан тавба карда бошанд, аммо истисно будан аз қоида, ҳуди қоидаҳо инкор намекунад. Ба хоҳар Уайт амр карда шуд, ки бимонад ва маҷлисро сабт намояд, зеро исёни Қӯраҳ, Дотон ва Абиром такрор мешуд. Барои он ки муаррихони адвентист шаҳодатро бар гирди ин масъала бино кунанд, ки оё паёми сафедшавӣ бо имон фаҳмида шуд ё нафаҳмида шуд, рад карда шуд ё рад карда нашуд, ё баъдан пазируфта шуд, ин ба маънои канораҷӯӣ кардан аз шаҳодати илҳомбахши исёнест, ки намунаи он дар Қӯраҳ, Дотон ва Абиром зоҳир гардида буд.

Кадоме аз он се исёнгаре, ки навиштаи Мӯсо нишон медиҳад, баъдан тавбакарда шуд ва дубора дар роҳбарӣ бо Мӯсо пазируфта гардид?

«Қӯраҳ, рӯҳи пешбарандаи ин ҳаракат, левизодае аз хонадони Қаҳот ва амакбачаи Мӯсо буд; ӯ марди қобилият ва нуфуз буд. Ҳарчанд ба хизмати хаймаи ибодат таъйин шуда буд, аз мақоми худ норозӣ гардида, ба шарафи қоҳинон тамаъ мекард. Супурдани вазифаи қоҳинӣ ба Ҳорун ва хонадони ӯ, ки пештар бар дӯши писари нахустзодаи ҳар хонадон меафтод, боиси рашк ва норозигӣ гардида буд, ва Қӯраҳ муддате пинҳонӣ ба муқобили ҳокимияти Мӯсо ва Ҳорун муқобилат мекард, ҳарчанд ҷуръат накарда буд ба ягон амали ошкорои исён даст занад. Ниҳоят ӯ нақшаи ҷасуронаро дар дил парварид, ки ҳам ҳокимияти шаҳрвандӣ ва ҳам ҳокимияти диниро сарнагун созад. Ӯ аз ёфтани ҳамдардон бенасіб намонд. Дар наздикии хаймаҳои Қӯраҳ ва қаҳотиён, дар ҷониби ҷанубии хаймаи ибодат, урдугоҳи қаблаи Реубен воқеъ буд, ва хаймаҳои Дотон ва Обиром, ду мир аз ин қабла, дар назди хаймаи Қӯраҳ қарор доштанд. Ин мирон ба осонӣ ба нақшаҳои тамаъҷӯёнаи ӯ ҳамроҳ шуданд. Чун аз авлоди писари нахустзодаи Яъқуб буданд, даъво мекарданд, ки ҳокимияти шаҳрвандӣ ба онҳо тааллуқ дорад, ва қарор доданд, ки шарафҳои қоҳиниро бо Қӯраҳ тақсим кунанд.»

Ҳолати ҳиссиёт дар миёни қавм ба нақшаҳои Қӯраҳ мусоидат мекард. Дар талхӣ ноумедии худ, шубҳаҳои пешина, ҳасад ва нафрати онҳо боз баргашта буданд, ва бори дигар шикоятҳои онҳо бар зидди роҳбари сабурунашон равона гардиданд. Банӣ-Исроил пайвасти ин ҳақиқатро аз назар дур месохтанд, ки онҳо тахти роҳнамоии илоҳӣ қарор доранд. Онҳо фаромӯш карданд, ки Ғариштаи аҳд роҳбари нонамоёни онҳо буд; ки, дар паси сутуни абр ниҳон, ҳузури Масеҳ пешопеши онҳо мерафт; ва Мӯсо ҳамаи дастурҳои

худро аз Ў дарёфт мекард.

«Онҳо намехостанд ба ҳукми даҳшатборе таслим шаванд, ки бояд ҳамаашон дар биёбон бимиранд; бинобар ин, омода буданд ҳар баҳонаро дастовез созанд, то бовар кунанд, ки онҳоро на Худо, балки Мусо роҳбарӣ мекунад ва маҳз ӯ ҳукми ҳалокати онҳоро эълон кардааст. Беҳтарин кӯшишҳои ҳалимтарин марди рӯйи замин ҳам натавонист саркашии ин қавмро фурӯ нишонад; ва гарчанде нишонаҳои норозигии Худо аз қачравии пешинаи онҳо ҳанӯз дар сафҳои шикаста ва шумораи камшудаашон пеши назарашон буданд, онҳо ин дарсро ба дил нагирифтанд. Бори дигар онҳо аз васваса мағлуб шуданд». «Патриархҳо ва анбиё», 395, 396.

Адвентизми Лудияиён дар соли 1856 оғоз ёфт, ва дар соли 1863 он ҳамчун калисои ба таври қонунӣ сабтшудаи адвентистии Лудия ба расмият даромад. Чунон ки пештар дар мақолаҳои қаблӣ баррасӣ шудааст, ҳеч шаҳодати илҳомбахше вучуд надорад, ки Лудия ҳеч гоҳ наҷот меёбад. Он наметавонад наҷот ёбад, магар он ки аз вазъияти худ тавба кунад ва таҷрибаи бо Филадельфия намоёндагӣшударо бипазирад. Лудия қавмест, ки ба воситаи аз даҳони Худованд қай карданаш доварӣ мешавад. Ҳамчун калисои Лудия, илҳом муайян месозад, ки он калисо муқаддар буд, ки дар биёбон саргардон шавад, чунон ки Исроили қадим саргардон шуда буд.

Кадоме аз исёнгарони Исроили қадим чиҳил сол дар биёбон саргардон шуда, сипас ба Замини Мавҷуд дохил гардид? Ҳатто як нафар ҳам не, ва саргардонии онҳо намунаи саргардонии Исроили замони ҳозира буд.

Исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром (ки исёни соли 1888-ро намунасозӣ мекард), бар нохоҳамии онҳо барои пазируфтани ҳукме асос ёфта буд, ки бар халқ содир шуда, онҳоро муқаррар мекард, ки чиҳил сол дар биёбон саргардон шаванд. Исёни соли 1888 бар рад кардани эълони роҳбарият асос ёфта буд, ки онҳоро ҳамчун Лоудикия муаррифӣ намуда, ба сабаби саркашии онҳо онҳоро ба саргардонии солҳои бисёри дигар дар биёбон муқаррар мекард.

«Паёме, ки ба мо тавассути А. Т. Jones ва Е. J. Waggoner дода шудааст, паёми Худо ба калисои Лаодикия аст, ва вой бар ҳоли ҳар касе ки худро имондор ба ҳақиқат вонамуд мекунад, вале нурҳои аз ҷониби Худо додашударо ба дигарон инъикос намекунад». The 1888 Materials, 1053.

Пирони қадимӣ, ки мебоист дар соли 1888 ниғаҳбонони қавм бошанд, бовар доштанд, ки онҳо «сарватманд ҳастем ва неъматҳои бисёр дорем». Дар мақолаи оянда мо баррасӣ хоҳем кард, ки чӣ чиз пеш аз соли 1888 ин ҳолатро ба вучуд овард.

«Чонам басо ғамгин мешавад, вақте мебинам, ки чӣ қадар зуд баъзе касоне, ки нур ва ҳақиқатро дарёфт кардаанд, фиребҳои Шайтонро мепазиранд ва ба қудсияти қалбаки мафтун мегарданд. Вақте одамон аз аломатҳои ҳидоят, ки Худованд барпо кардааст, то мо мавқеи худро, ки дар нубувват муайян гардидааст, дарк намоем, рӯй мегардонанд, онҳо намедонанд, ба кучо мераванд.

«Ман савол мегузoram, ки оё исёни ҳақиқӣ ҳаргиз шифоёбанда аст ё не. Дар китоби «Патриархҳо ва пайғамбарон» исёни Қӯрах, Дотон ва Обиромро биомӯзед. Ин исён густарда буд ва зиёда аз ду нафарро дар бар мегирифт. Ба он дусад панҷоҳ нафар аз сарварони ҷамоат, мардони номдор, роҳбарӣ мекарданд. Исёно бо номи ҳақиқии он ва иртидодро бо номи ҳақиқии он бихонед, ва он гоҳ ба назар гиред, ки таҷрибаи халқи қадимии Худо бо ҳамаи хусусиятҳои нописанди он бо садоқат ба риштаи таърих кашида шудааст. Навиштаҷот эълон мекунад: “Ин чизҳо ... барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо охирзамони ҷаҳон фаро расидааст.” Ва агар мардону заноне, ки дониши ҳақро доранд, аз Пешвои Бузурги худ то он дараҷа ҷудо шуда бошанд, ки пешвои бузурги иртидодро гирифта, ўро Масеҳи Адолати Мо номанд, ин аз он сабаб аст, ки онҳо ба маъданҳои ҳақиқат амиқ фуру нарафтаанд. Онҳо қодир нестанд маъдани гаронбаҳоро аз маводи паст фарқ кунанд.»

«Хушдорхоеро, ки дар Каломии Худо ба фаровонӣ дар бораи анбиёи козибе, ки бо бидъатҳои худ ворид хоҳанд шуд ва, агар мумкин бошад, ҳатто баргузидагонро фиреб хоҳанд дод, дода шудаанд, бихонед. Бо вучуди ин огоҳсозӣ, ҷаро калисо козибро аз ҳақиқӣ фарқ намекунад? Онҳое ки ба ҳар тарзе чунин гумроҳ шудаанд, лозим аст, ки худро дар ҳузури Худо фурутан созанд ва бо ихлос тавба намоянд, зеро онҳо ба осонӣ ба роҳи қач бурда шудаанд. Онҳо овози Ҷўпони ҳақиқиро аз овози бегона фарқ накардаанд. Бигзор ҳамаи чунин ашхос ин боби таҷрибаи худро аз назар гузаронанд.»

«Беш аз ним аср аст, ки Худо ба қавми Худ нуру рӯшноиро ба воситаи шаҳодатҳои Рӯҳи Худ ато менамояд. Оё баъд аз ҳамаи ин муддат ба ҷанд мард ва занони онҳо вогузор шудааст, ки тамоми калисои имондоронро аз гумроҳӣ бароранд ва хонум Уайтро қаллобу фиребгар эълон намоянд? “Аз меваҳояшон онҳоро хоҳед шинохт.”»

«Онҳое ки метавонанд ҳамаи далелҳоеро, ки Худо ба онҳо додааст, нодида гиранд ва он баракатро ба лаънат табдил диҳанд, бояд барои амнияти ҷонҳои худ ба ларза оянд. Агар тавба накунанд, шамъдони онҳо аз ҷои худ бардошта хоҳад шуд. Худованд таҳқир шудааст. Парчами ҳақиқат, яъне паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум, вогузошта шудааст, то дар ғубор кашола шавад. Агар ба посбонон иҷозат дода шавад, ки мардумро ба ин тарз гумроҳ созанд, Худо баъзе ҷонҳоро барои набудани фаросати тез, то дарёбанд, ки ба рамаи Ў чӣ гуна хӯрок дода мешуд, масъул хоҳад донист.»

«Афтоидагардониҳо рӯй додаанд, ва Худованд дар гузашта иҷозат додааст, ки чунин ҳолатҳо инкишоф ёбанд, то нишон диҳад, ки қавми Ў то чӣ андоза ба осонӣ гумроҳ мешаванд, вақте ки онҳо ба суҳанони одамон така мекунанд, ба ҷойи он ки худ Навиштаҳоро таҳқиқ намоянд, чунон ки бериёниёни наҷиб мекарданд, то бубинанд, ки оё ин чизҳо чунинанд. Ва Худованд иҷозат додааст, ки чунин чизҳо рӯй диҳанд, то огоҳӣ дода шаванд, ки чунин чизҳо ба вукӯъ хоҳанд пайваست.»

«Исёну ося дар худӣ ҳақое ҳастанд, ки мо нафас мекашем. Мо аз онҳо таъсир хоҳем пазируфт, магар он ки бо имон ҷонҳои бечораи худро бар Масеҳ биовезем. Агар одамон ҳоло ин қадар ба осонӣ гумроҳ карда шаванд, пас чӣ гуна истодагӣ хоҳанд кард, вақте ки Шайтон худро ба ҷои Масеҳ вонамуд намуда, мӯъҷизаҳо ба амал оварад? Пас кӣ аз таҳрифҳои ӯ бечунбиш хоҳад монд — дар ҳоле ки ӯ даъвои Масеҳ будан мекунад, ҳол

он ки ӯ танҳо Шайтон аст, ки шахсияти Масеҳро ба худ гирифта, ба зоҳир корҳои Масеҳро ба ҷо меоварад? Чӣ чиз қавми Худоро нигоҳ хоҳад дошт, то садоқати худро ба масеҳони козиб насупоранд? “Аз ақиби онҳо наравед.”»

«Таълимот бояд ба таври рӯшан фаҳмида шаванд. Он мардоне, ки барои мавъиза кардани ҳақиқат пазируфта мешаванд, бояд мустаҳкам лангар андохта бошанд; он гоҳ киштии онҳо бар зидди тӯфон ва боди сахт устувор хоҳад монд, зеро лангар онҳоро сахт нигоҳ медорад. Фиребҳо афзун хоҳанд шуд, ва мо бояд исёнро бо номи ҳақиқи он бихонем. Мо бояд бо тамоми аслиҳаи комил барпо истем. Дар ин мубориза мо на танҳо бо одамон, балки бо раёсатҳо ва қудратҳо рӯ ба рӯ мешавем. Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун мечангем. Бигзор Эфсӯсиён 6:10–18 дар калисоҳои мо бодикқат ва бо таъсир хонда шавад». Notebook Leaflets, 57, 58.